

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG
Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.
Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug
Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 42, Oberägeri, 13 Octombrie 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: Nu te mulțumi cu faptul că unele lucruri sunt iertate pentru tine. Drojdia din omul cel vechi rămâne încă. Iertarea păcatelor trebuie să fie inseparabil legată de purificarea constantă.

Vreau...

Psalmul 11:12: *Cum voi răsplăti Domnului pentru tot binele pe care mi-l-a făcut?*

După ce psalmistul a putut să experimenteze atât de bogat bunătatea Domnului în viața sa și-a mărturisit recunoștința sa, pentru că și-a pus viața în întregime în mâinile lui Dumnezeu. El continuă cu cuvintele: Voi ridica paharul mântuirii. În fiecare zi el poate bea din această abundență și este conștient cu tot ce Domnul a intenționat pentru el. Din paharul mântuirii i se dă tot ce are nevoie pentru a putea merge înaintea lui Dumnezeu. Dacă are nevoie de dragoste, o poate găsi aici. Dacă era în căntarea bucuriei, era acolo pentru el. Tot ceea ce tânjea a putut extrage din acest pahar al mântuirii.

Se aplică asta în viața noastră zilnică de acasă? Poate ne este frică de această întrebare și am prefera să nu ne întoarcem la viața de zi cu zi. Dar aceasta nu se poate.

Dumnezeu merge cu noi în situația noastră personală. El este acolo pentru a ne ajuta. Paharul mântuirii Sale este plin de ceea ce avem nevoie pentru a merge înaintea Lui.

Voi chema pe Domnul în toate zilele vieții mele. Cu aceasta se exprimă psalmistul: *Viața mea de rugăciune, care a fost neglijată până acum, trebuie să devină cu totul alta. Vreau să-L chem pe Dumnezeu în orice situație dificilă.* Îi spun tot ce mi se pare greu și imposibil. Părtașia mea cu El ar trebui să fie atât de strânsă, încât nevoile să mă ducă numai la El. Inima mea a luat decizia de a ține legământul cu Dumnezeu, ca să-I pot răsplăti pentru tot binele pe care mi l-a făcut.

Când întâlnești oameni care au deraiat, mărturisirea lor este aproape întotdeauna: *Mi-am neglijat viața de rugăciune.* Vom fi uimiți într-o zi în veșnicie, când vom afla ce am fi putut realiza prin rugăciunile noastre. Ratăm multe când nu suntem credincioși în asta. De aceea îl înțelegem pe psalmist când spune: *Voi chema pe Domnul în toate zilele vieții mele.*

Mai mult, cum Îl putem răsplăti pe Dumnezeu pentru tot binele pe care El ni l-a dat? *Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului înaintea întregului popor.* Când auzim vocea lui Dumnezeu, în inimile noastre se poate naște dorința: *Acum vreau să mă schimb și să-mi predau viața complet Domnului!*

O astfel de decizie este un jurământ sacru. Nenorocirea noastră constă în a nu ne ține promisiunea. De aceea, să învățăm de la psalmist când a spus: *Îmi voi împlini jurământul.* Încercăm să schimbăm tot ce am făcut rău până acum în viața noastră.

Deseori vorbim despre împăcarea cu oamenii. Cât ne costă, ca mai întâi să îndreptăm lucrurile cu Dumnezeu? Poate că suntem printre cei care au jurat Domnului: *Iată-mă! Eu sunt*

al Tău și Tu ești al meu! Se poate că și noi am cântat cu evlavie. Chiar am îndrăznit cu Dumnezeu. Dar ce s-a întâmplat cu jurământul nostru?

Din acest eșec înaintea Domnului vin toate înfrângerile și dorințele noastre neîmplinite din viața noastră creștină. Nu ne-am ținut jurămintele. Oh, dacă am lua aceste lucruri în serios și am înceta să nu ne jucăm cu ele! Acesta este modul în care putem răsplăti Domnului pentru tot binele binele pe care ni l-a făcut.

Psalmistul merge mai departe și zice: *Doamne, eu sunt robul Tău! Aici el face or predare completă lui Dumnezeu, Doamne eu sunt robul Tău, fă ce vrei cu mine! Sunt al Tău!* Cât de minunat ar fi dacă am face din asta un jurământ personal al inimii noastre! Vrem să-L alegem ca stăpân pe Domnul, care singur poate stăpâni peste noi și căruia Îi aparținem cu totul. Trebuie să învățăm să ne lăsăm deoparte dorințele și să renunțăm la căile noastre.

În cele din urmă, psalmistul spune: *Îți voi oferi o jertfă de mulțumire!* El promite Domnului că va duce o viață, care este o expresie a recunoștinței. Dumnezeu Însuși ar trebui să-i corecteze umblarea; atunci va fi plin de bucurie și pace.

Vom aduce și noi Domnului această jertfă de mulțumire? Unii oameni oferă doar o colectă, mai degrabă decât o jertfă. Un pastor trebuia să le explice copiilor din slujba duminicală care este diferența dintre jertfă-sacrificiu și colectă-dar mai mic. A fost deosebit de impresionant pentru micuțul Fritz. În timp ce stătea acasă la masa de prânz, și-a privit tatăl și mama tăind bucata de carne. Apoi a încercat să-i dea toată porția lui câinelui, ca să-l răsfete. Cu toate acestea, tatăl său nu i-a permis să facă acest lucru. În cele din urmă, cel mic a trebuit să se supună. Când i-a dat apoi oasele câinelui, acesta a spus: *Mi-am dorit foarte mult să aduc o jertfă. De acum primești o singura colectă* (un dar mai mic-oasele).

Nu facem adesea exact la fel? În loc să-i dam Domnului o jertfă de mulțumire Îi dăm un singur dar mai neînsemnat. Cei care acum nu sunt pregătiți să se predea complet lui Dumnezeu înseamnă a-I oferi doar o colectă. Putem răsplăti Domnului pentru binele pe care El ni l-a făcut dacă Îi oferim o ofrandă de mulțumire, care constă în viața noastră întregă. Cu toată puterea inimii noastre vrem să ne punem la dispoziția Lui.

Această decizie nu ar trebui să dureze doar o clipă, ci vrem să rămânem credincioși Domnului până la moarte. La un *Vreau* cinstit din partea noastră, Dumnezeu ne va oferi tot harul Său.

Căldicel înseamnă: a ști suficient despre creștinism pentru a fi condamnat, dar avea prea puțin din creștinism pentru a fi mântuit

Jurământul din sacristie.

Vă rugăm să citiți această scrisoare. O să ies afară. Nu suport să o citești în fața mea. Cu aceste cuvinte o fată tânără vine la mine în paraclisul unei biserici. Nici ea nu se lăsa ținută în brațe și iese înapoi în întunericul serii să aștepte până ce am citit scrisoarea.

Am citit scrisoarea. Era multă tristețe în ea. Trecuse prin multe suferințe și greutăți Păcatul și vinovăția stăteau asupra inimii și conștiinței. Într-o zi, sub influența altora, ea și-a predat viața diavolului și a conspirat cu el. De atunci nu a mai putut scăpa de gânduri urâte și senzuale și a vrut adesea să se sinucidă. Dar acum venise la un studiu biblic și o oră sub Cuvântul lui Dumnezeu îi deschise ochii. Acum voia să scape din toate necazurile și să scape din această putere.

Am chemat-o înapoi la sacristie și am vorbit cu ea. A fost șocant cât de multă suferință a ieșit la iveală. Ce se poate întâmpla în viața unui tânăr! Această vină se acumulează! Dar voința pentru un nou început interior era acolo. De aceea am putut s-o întreb la sfârșit: Vrei cu adevărat să renunți la diavol și la toată ființa lui? Vrei să-ți predai cu claritate și hotărâre viața lui Hristos? Ea a dat un da răsunător la ambele întrebări.

După ce ne-am rugat am vrut să-i exprim bucuria mea și să-i spun că totul va fi nou și că Hristos este acum Domnul vieții ei. Acum este doar o chestiune de a-L asculta și de a-L urmări pas cu pas și oră de oră. Spre uimirea mea răspunsul vine: Domnule Pastor, asta nu este de ajuns, aș vrea să jur. La început nu știam ce vrea ea. Dar atunci i-am simțit dorul: ea jurase diavolului, iar acum voia să jure și pe Domnul Isus. Așa că au venit momente emoționante, când a stat în fața mea cu degetul de jurământ ridicat și și-a dat viața sub jurământ lui Isus.

13. Oktober 40 Seite 1

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 42

Oberägeri, den 13. Oktober 1940

6. Jahrgang

Wochenspruch: Laß dir nicht genügen, daß dir gewisse Dinge vergeben sind. Die Hefe vom alten Wesen ist noch zurückgeblieben. Sündenvergebung muß unzertrennlich verbunden sein mit ständiger Reinigung.

„Ich will...“

Psalm 11, 12: »Wie soll ich dem Herrn vergelten alles Gute, das er an mir getan?«

Nachdem der Psalmist die Güte des HERRN in seinem Leben in so reichem Maße erfahren durfte und seine Dankbarkeit darin bezeugte, daß er sein Leben ganz in die Hand Gottes gab, fährt er mit den Worten fort: »Ich will den Becher des Heils erheben!« Jeden Tag darf er trinken aus dieser Fülle und das in Anspruch nehmen, was der Herr ihm zuge-dacht hat. Aus dem Becher des Heils wird ihm all das zuteil, was er braucht, um vor Gott wandeln zu können. Hatte er Liebe nötig, so war sie hier zu finden. Suchte er Freudigkeit, so stand sie ihm da zur Verfügung. Alles, wonach er sich sehnte, konnte er aus diesem Becher des Heils schöpfen.

Aber gilt diese Tatsache auch für die Schwierigkeiten und Verhältnisse, die wir zu Hause bei uns antreffen? Vielleicht bangt uns vor dieser Frage und wir möchten am liebsten nicht in den Alltag zurückkehren. Aber das ist ja nicht möglich.

Gott geht mit uns in unsere persönliche Lage hinein. Er ist da, um uns zu helfen. Der Becher Seines Heils ist voll von dem, was wir brauchen, um vor Ihm wandeln zu können.

»Ich will den Herrn anrufen mein Leben lang.« Damit drückt der Psalmist aus: »Mein Gebetsleben, das bis jetzt vernachlässigt wurde, muß ganz anders werden. Ich will Gott anrufen in jedem Fall, wo es nicht klappt. Alles was mir schwer und unmöglich erscheint, sage ich Ihm. Meine Gemeinschaft mit Ihm soll so innig sein, daß die Nöte mich nirgends anders hintreiben, als zu Ihm allein. Mein Herz hat den Entschluß gefaßt, den Bund mit Gott zu halten, damit ich Ihm all das vergelten kann, was Er Gutes an mir getan hat.«

Wenn man Menschen begegnet, die innerlich aus dem Geleise gekommen sind, so lautet ihr Bekenntnis fast immer: »Ich habe mein Gebetsleben vernachlässigt.« Wir werden einst in der Ewigkeit erstaunt sein, wenn wir

sehen, was wir durch unser Gebet hätten erreichen können. Wir verpassen viel, wenn wir darin nicht treu sind. Deshalb verstehen wir den Psalmisten, wenn er sagt: »Ich will den Herrn anrufen mein Leben lang.«

Wie können wir Gott ferner etwas vergelten von dem Guten, das Er uns gegeben hat? »Meine Gelübde will ich bezahlen dem Herrn, bezahlen vor seinem ganzen Volke.« Wenn wir die Stimme Gottes hören, entsteht in unserem Herzen vielleicht der Wunsch: »Jetzt will ich anders werden und mein Leben völlig dem Herrn hingeben!«

Solch ein Entschluß ist ein heiliges Gelübde. Unser Unglück liegt darin, daß wir unser Versprechen nicht halten. Deswegen wollen wir von dem Psalmisten lernen, was er sagt mit den Worten: »Ich will mein Gelübde bezahlen!« Alles, was wir bisher schlecht gemacht haben, versuchen wir nun zu ändern in unserem Leben.

Wir sprechen oft vom Wiedergutmachen bei den Menschen. Wieviel haben wir erst in Ordnung zu bringen bei Gott? Vielleicht gehören wir zu denjenigen, die dem Herrn gelobten: »Hier hast du mich! Ich bin dein und du bist mein!« Es kann sein, daß wir auch fromm gesungen haben. Wir wagten es sogar mit Gott. Aber, was ist seitdem aus unserem Gelübde geworden?

Von diesem Versagen dem Herrn gegenüber kommen alle unsere Niederlagen her und die unerfüllten Wünsche in unserem christlichen Leben. Wir haben unsere Gelübde nicht bezahlt. Ach, daß wir es doch ernst nehmen möchten mit diesen Dingen und nicht mehr damit spielen würden! Das ist der Weg, auf dem wir dem Herrn all das Gute vergelten können, das Er an uns getan hat.

Der Psalmist geht noch weiter und sagt: »O Herr, ich bin doch dein Knecht!« Hier vollzieht er eine völlige Hingabe an Gott. »Herr, ich bin dein Sklave, mache mit mir, was du willst! Ich gehöre ganz dir!« Wie schön wäre es, wenn wir das zum persönlichen Gelübde unseres Herzens machen würden! Wir wollen den Herrn zu unserem Gebieter erwählen, der allein über uns bestimmen kann und dem wir restlos angehören. Wir müssen es lernen, unsere eigenen Wünsche zurückzustellen und unsere Wege aufzugeben.

Zum Schluß sagt der Psalmist noch: »Ich will dir ein Opfer des Dankes bringen!« Er verspricht gleichsam dem Herrn, daß er ein Leben führen wird, das ein Ausdruck des Dankes ist. Gott selbst soll seinen Wandel korrigieren; dann wird er voller Freude und Frieden sein.

Wollen wir dem Herrn nicht auch dieses Dankopfer bringen? Manche Menschen geben nur eine Kollekte, anstatt ein Opfer.

Ein Pfarrer hatte im Kindergottesdienst seinen Kindern klarzumachen versucht, was der Unterschied ist zwischen Opfer und Kollekte. Dem kleinen Fritz war es besonders eindrücklich geworden. Als er zu Hause am Mittagstisch saß, schaute er zu, wie Vater und Mutter ihr Stück Fleisch zerschnitten. Da versuchte er, seine ganze Portion dem Hund zu geben, dem das ein willkommener Leckerbissen gewesen wäre. Jedoch der Vater erlaubte ihm dies begreiflicherweise nicht. Schließlich mußte sich der Kleine fügen. Als er dann die Knochen dem Hunde gab, sagte er: »Ich wollte ja so gerne ein Opfer bringen. Aber nun bekommst du halt nur eine Kollekte.«

Machen wir es nicht oftmals genau so? Anstatt dem Herrn ein Dankopfer zu geben, reicht es bei uns nur zu einer Kollekte. Wer nicht bereit ist,

sich Gott ganz auszuliefern, bringt Ihm nur eine Kollekte dar. Wir können dem Herrn das Gute vergelten, das Er an uns getan hat, wenn wir Ihm ein Dankopfer darbieten, das in der Hingabe unseres ganzen Lebens besteht. Mit aller Kraft unseres Herzens wollen wir uns Ihm zur Verfügung stellen.

Aber nicht nur einen Augenblick lang soll dieser Entschluß gelten, sondern wir wollen dem Herrn treu bleiben bis zum Tode. Zu einem ehrlichen »ich will« von unserer Seite wird Gott auch Seine ganze Gnade geben.
D. Cornilescu.

Lauheit ist: vom Christentum genug wissen, um verdammt zu werden, aber vom Christentum zu wenig haben, um selig zu werden.

Der Schwur in der Sakristei.

»Bitte, lesen Sie diesen Brief. Ich gehe solange hinaus. Ich kann es nicht ertragen, daß Sie ihn in meiner Gegenwart lesen.« Mit diesen Worten kommt ein junges Mädchen in die Sakristei einer Kirche zu mir. Sie läßt sich auch nicht halten, sondern geht wieder in die Dunkelheit des Abends hinaus, um zu warten, bis ich den Brief gelesen habe.

Ich las den Brief. Es stand viel Trauriges darin. Sie war durch viel Leid und Not hindurchgegangen. Sünde und Schuld lag auf dem Herzen und Gewissen. Unter dem Einfluß anderer hatte sie eines Tages unter erhobenem Schwurfinger ihr Leben dem Teufel übergeben und sich ihm verschworen. Was Wunder, daß sie seitdem vor häßlichen und sinnlichen Gedanken sich nicht retten konnte und schon oft den Gedanken an Selbstmord gehabt hatte. Nun aber war sie in eine Bibelstunde gekommen —, und eine Stunde unter Gottes Wort hatte ihr die Augen geöffnet. Nun wollte sie aus aller Not heraus und von dieser Macht wieder loskommen.

Ich rief sie wieder in die Sakristei zurück und sprach mit ihr. Erschütternd, wieviel Not ans Licht kam. Was kann doch im Leben eines jungen Menschen schon alles geschehen! Was häuft sich da für Schuld an! Der Wille aber zu einem inneren Neuanfang war vorhanden. Darum konnte ich zuletzt fragen: »Wollen Sie bewußt dem Teufel und all seinem Wesen entsagen? Wollen Sie klar und entschieden ihr Leben Christus geben?« Auf beide Fragen hatte sie ein klares Ja.

Nachdem wir gebetet hatten, wollte ich ihr meine Freude zum Ausdruck bringen und sagte ihr, daß nun alles neu werden würde und Christus jetzt der Herr ihres Lebens sei. Jetzt gelte es nur, Schritt für Schritt und Stunde um Stunde auf ihn zu hören und ihm zu folgen. Da kommt zu meinem Erstaunen die Antwort: »Herr Pastor, das genügt nicht. Ich möchte gern schwören.« Im ersten Augenblick wußte ich nicht, worauf sie hinaus wollte. Dann aber ahnte ich ihre Sehnsucht: sie hatte sich dem Teufel verschworen, jetzt wollte sie auch dem Herrn Jesus schwören.

So kam es zu den ergreifenden Augenblicken, wo sie mit erhobenem Schwurfinger vor mir stand und Jesus unter Eid ihr Leben hingab.